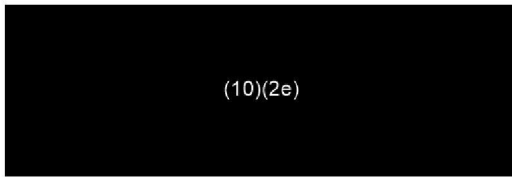


Aantekenen



<b>RAAD VAN STATE</b>	
INGEKOMEN	
3 1 AUG 2015	
ZAAKNR.	
AAN:	(10)(2e)
BEHANDELD DD:	PAR: (10)(2e)

Aan: Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA Den Haag

Betreft: Winningsbesluit Gaswinning Groningerveld

Uw nummer: 201591544/1/A4

Ons stuknummer: 1.41

Leermens, 27 augustus 2015

Hoogedelgestrenge Raad,

Twee opmerkingen vooraf:

1. Erratum. Abusievelijk is in onze brief, op p.2, tweede alinea, aan Uw Raad d.d. 12 maart 2015 een "niet" in de tekst achtergebleven (hetgeen niet de bedoeling was). Er diende te staan: "Dit preventief versterken heeft inderdaad nauwelijks een aanvang genomen en zal nog vele jaren duren; de minister gaat uit van een fictieve werkelijkheid die volledig tegenovergesteld is aan de zeer kwetsbare situatie van dit moment in het hele gebied."
2. Vooralsnog willen wij op 10 september gebruik maken van ons spreekrecht aan het begin van de zitting.

Ondergetekenden handhaven het beroep van 12 maart 2015 op het Gaswinningsbesluit d.d. 14 maart 2014 van Minister Kamp (ETM/EM/11181749) en tekenen ook aanvullend beroep aan tegen zijn (herziene) besluiten van 2015 inzake winningsplannen Groningerveld.

De huidige bewindspersoon van Economische Zaken is intussen kampioen in het bezigen van de "veiligheidsmantra" in woord en geschrift naar de bewoners van het aardbevingsgebied. Echter, wanneer hij niet vermag dit principe consequent toe te passen in zijn besluiten, dreigt de vertrouwenskloof met de Groninger burgers onoverbrugbaar te worden. Sinds de publicatie van het Rapport van de Raad voor de Veiligheid en de talrijke onderzoeksrapporten –o.a. het laatste onderzoek van het Staatstoezicht op de Mijnen– mochten de Groninger burgers toch een meer prudent beleid van het kabinet verwachten. Wanneer er al ergens sprake is van "de verwaarloosde burger" dan is dat toch zeker in Groningen het geval. Onze rechten staan in een schrijnende wanverhouding met de coulance die de minister toont met betrekking tot de belangen van de NAM: de uitsteltermijnen die de NAM krijgt om substantiële onderzoeken te leveren worden continu opgerekt. Zo ontbreken nog steeds de seismische gegevens per gebied (weer uitgesteld tot najaar 2015) die de NAM moet leveren en waarop een toekomstig kabinetsbeleid toch gebaseerd zou moeten zijn, wil dit nog enigzins logisch, transparant en geloofwaardig overkomen.

Het hele flankerend beleid –de zogenaamde preventieve versterking en de daarbij gehanteerde normen voorop, om maar niet te spreken van de doorzettingsmacht van de nieuwe Nationale Coordinator Groningen– berusten dientengevolge op drijfzand. Hoe kan de veiligheid –zolang de huizen niet versterkt zijn– worden beloofd bij het voorgestelde winningsniveau? Zolang deze hoge winningsplafonds overeind kunnen blijven, zijn alle aangekondigde beleidsmaatregelen doorzichtige zoethoudertjes.

De geloofwaardigheid van een veiligheidsprimaat komt behoorlijk onder druk te staan wanneer de Minister selectief de passages uit de SodM onderzoeken pikt die in zijn kraam van pas komen. In dit kader blijft dan ook de fundamentele vraag overeind: is de combinatie van de zorg voor de veiligheid enerzijds en zorg voor een bloeiende economie en dito staatsinkomsten anderzijds bij hetzelfde bestuursorgaan wel wenselijk?

Inzake de eerste pijler van de flankerend beleid van de minister, te weten een passende schadeafhandeling, hebben wij onze ervaringen al gegeven in de brief van 12 maart jl. De NAM heeft jegens de gedupeerden haar eigen protocollen gecreëerd waarvan de rechtmatigheid o.i. nog niet door de Rechter is getoetst. Wij dreigen, evenals zoveel andere gedupeerden, het slachtoffer te worden van willekeur omdat de toepassing van de verplichtingen als verwoord in de Mijnbouwwet genegeerd worden.

Wij maken ons nog steeds grote zorgen over de toekomst van het landschappelijk en cultureel erfgoed van onze regio, met andere woorden over de "ziel van het gebied". Op kleine schaal is de dagdagelijkse confrontatie met de aftakeling van ons huis –een Rijksmonument– moeilijk te verdragen. Ondanks partieel cosmetisch herstel (fundamenteel onderzoek ontbreekt nog ten enen

male) zijn de gevolgen van voortgaande trillingen en van de door de NAM niet erkende bodemdaling, niet over het hoofd te zien.

Conclusie.

Het kan in een rechtstaat toch niet de bedoeling zijn dat economische belangen, het spekken van de staatskas en de zorg dat ook de rest van Nederland er letterlijk en figuurlijk warmpjes bij komt te zitten, uiteindelijk ressorteert in een kannibalisering van de Groninger regio.

Overigens zijn wij van mening dat het beroep op de Rechter, toch een voorwaarde voor een goed functionerende rechtstaat, om het met Gronings understatement te zeggen, voor verbetering vatbaar is. Nu van politieke zijde allerlei buitenrechtelijke "oplossingen" als Dialoogtafel en Nationaal Coordinator Groningen worden bedacht, die in juridische zin niet als bestuursorgaan te beschouwen zijn, doemt steeds meer de vraag op of met deze overheidsingrepen het fundamentele recht van toegang tot de rechter niet wordt uitgehold en wij derhalve niet langer de rechtsbescherming genieten die ons toekomt.

Wij doen een beroep op U om ons niet langer bloot te stellen aan de door de minister voorgestelde productieplafonds, het voorzorgsbeginsel te laten prevaleren en daadwerkelijk een begin te maken met de erkenning van de existentiële rechten van Groninger burgers.

Hoogachtend,



(10)(2e)



(10)(2e)